

Arrest

nr. 226 435 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 april 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 27 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 1 juni 2016 in Hongarije, op 14 juni 2016 in Oostenrijk, op 26 juli 2016 in Zweden en op 16 augustus 2016 in Noorwegen (Eurodac).

1.2. Op 9 mei 2018 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 20 mei 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 27/04/2018
Overdracht CGVS: 27/02/2019*

Op 19 april 2019 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u01 tot 11u37. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat D’HAENENS, Nicolas (vervanger van GELEYN, Franz) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Abdulrahimzay (district Qarghayi, provincie Laghman).

U deed tijdens uw jeugd weinig anders dan thuiszitten en nietsdoen. Acht maanden tot een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u te werken in een bakkerij. Op een dag kwamen twee leden van de Taliban de bakkerij binnen. U was aanwezig, samen met uw baas en twee andere werknemers. De Taliban eisten dat jullie gif zouden doen in het brood, om zo de vele leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten die bij jullie brood kochten, te vergiften. Jullie weigerden, waarop de Taliban terug vertrokken.

U lichtte uw vader hierover in doch geloofde deze u niet. Uw baas trok naar de malik voor hulp. De malik lichtte uw vader in, waarna deze de gebeurtenis wel geloofde. Zo’n drie dagen nadat de Taliban naar de bakkerij waren gekomen werd uw baas onderweg van zijn werk doodgeschoten. De Taliban kwamen ook naar u thuis, doch was u niet aanwezig. U leefde ondergedoken bij uw oom. U leefde een week bij hem toen u besloot Afghanistan te verlaten.

U verliet Afghanistan in 2016 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland, Denemarken en Zweden naar Noorwegen, waar u aankwam twee maanden na vertrek uit Afghanistan. Uw vingerafdrukken werden op 1 juni 2016 in Hongarije, op 14 juni 2016 in Oostenrijk, op 26 juli 2016 in Zweden en op 16 augustus 2016 in Noorwegen genomen. U diende naar eigen zeggen alleen in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming in. Gezien de Noorse asielinstanties uw verzoek weigerden, verliet u na ongeveer twee jaar Noorwegen en reisde u via Zweden, Denemarken en Duitsland naar België, waar u aankwam op 26 april 2018. U diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw interview bij de Noorse asielinstanties informeerde uw vader u over drie dreigbrieven van de Taliban die waren aangekomen voor u. De eerste kwam reeds aan bij jullie thuis drie of vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Hierin vroegen de Taliban of u naar hen kon gaan. Uw vader had deze evenwel voor u achtergehouden. Twee brieven kwamen aan na uw vertrek uit Afghanistan, zij het op dezelfde dag.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 9 mei 2018, stelt dat u ouder dan

18 jaar bent, waarbij twintig jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u zestien jaar en zes maanden zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid. Verder verklaart u dat u in Noorwegen een andere naam opgaf dan hier in België (CGVS, p.11). Uw verklaring als zou u dat gedaan hebben omdat u een te lange naam heeft is daarbij weinig serieus te noemen (CGVS, p.11).

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming indiende en dat de Noorse asielinstanties dit verzoek hebben geweigerd. U verklaart dat u hetzelfde vluchtrelaas bracht tijdens uw interview ginds, maar dat de Noorse asielinstanties hier geen geloof aan konden hechten (CGVS, p.10 & 11). Dat de Noorse asielinstanties uw relaas ongeloofwaardig achtten, maakt dat ook het CGVS de nodige twijfels uit.

Tal van zaken bevestigen dat u een frauduleus relaas brengt, niet in het minst omdat u zich geregeld tegenspreekt. U verklaart dat een brief van de Taliban zou zijn gekomen zo'n drie of vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, en nog eens twee brieven na uw interview in Noorwegen (CGVS, p.13 & 14). In de eerste brief zou volgens uw verklaringen bij het CGVS alleen maar hebben ingestaan dat u naar de Taliban moest gaan. In deze brief zou men u niet gevraagd hebben gif in het brood te mengen, zo gaat u verder (CGVS, p.14). Dit is nochtans wat u bij de DVZ verklaarde. Daar zei u dat u een week voor uw vertrek een brief van de Taliban had gekregen waarin ze uw samenwerking vroegen. U ging verder met de stellen dat ze u gif zouden bezorgen en dat u dit in het deeg diende te mengen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen in zeer ernstige mate. Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u dit zo niet heeft verklaard, wat maar moeilijk te geloven is (CGVS, p.15). Het lijkt uitgesloten dat een werknemer van de DVZ dergelijke zaken zou toevoegen aan uw relaas indien u dit niet zou hebben verklaard. U geeft verder zelf aan dat ze uw verklaringen herlezen, waardoor men kan verwachten dat u dergelijke 'fout' wel zou opgemerkt hebben (CGVS, p.15).

U verklaart dat de Taliban u niet via een brief opriepen om gif in het brood te doen, maar dat ze dit vroegen toen ze naar de winkel kwamen (CGVS, p.12 & 15). Daarna zouden ze uw baas hebben vermoord en zouden er na uw vertrek uit Afghanistan nog twee brieven zijn aangekomen (CGVS, p.12). De Taliban zouden, toen u nog in Afghanistan was, ook naar u thuis zijn gekomen (CGVS, p.12). U maakte bij de DVZ nochtans geen melding van een bezoek van de Taliban aan de bakkerij, noch van de dood van uw werkgever. Dat er na uw vertrek uit Afghanistan brieven kwamen of dat de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen, liet u ook onvermeld. Dit ondermijnt des te meer het geloof in de problemen die u aanhaalt. Uw verklaring dat u dit niet aanhaalde omdat ze u hier niet naar vroegen, is niet serieus te noemen (CGVS, p.15).

Een aantal onlogische zaken bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas. U verklaart dat uw vader een brief ontving van de Taliban waarin ze u opriepen om u bij hen aan te melden, maar dat hij u hierover niet informeerde. Gevraagd waarom hij dit niet zou gedaan hebben, antwoordt u dat de mensen in Afghanistan de dood niet vrezen en dat hij de brief niet geloofwaardig achtte (CGVS, p.14). Dit is opnieuw weinig aannemelijk. Men kan verwachten dat uw vader een brief van de Taliban wel degelijk serieus neemt. Uw vader zou u over deze brief pas hebben ingelicht na uw interview bij de Noorse asielinstanties. Hij zou dit gedaan hebben om u niet bang te maken (CGVS, p.14). Dit raakt werkelijk kant noch wal. Men kan verwachten dat uw vader u wel eerder over het bestaan van zo'n brief informeert, indien hij deze werkelijk zou hebben ontvangen. U weet verder niet eens te zeggen waar uw vader de brief zou gevonden hebben (CGVS, p.14). Uw vader zou na uw interview bij de Noorse asielinstanties twee dezelfde brieven van de Taliban hebben gekregen op dezelfde dag, gaat u verder. Hij zou ze evenwel vernietigd hebben (CGVS, p.12 & 13). Ook dit is op zijn minst markant te noemen. Naast de vaststelling dat het weinig logisch is dat de Taliban op een en dezelfde dag identiek dezelfde brieven aflevert, kan men verwachten dat uw vader deze niet vernietigt maar deze daarentegen aan u bezorgt, al was het maar om de asielinstanties ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk risico loopt. Nog andere zaken onderlijnen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

Zo is het merkwaardig dat u en de rest van uw medewerkers de eis tot samenwerking met de Taliban weigeren, en dat de Taliban dan maar simpelweg de winkel verlaten. Men kan verwachten dat ze doortastender optreden en u bovendien niet de kans bieden om nadien op de vlucht te slaan. U verklaart verder dat uw baas vermoord werd toen hij terugkeerde van zijn werk (CGVS, p.12). Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat uw werkgever niet meer gaat werken, in het geval er geloof zou gehecht worden aan de bedreigingen aan jullie adres. Daarnaast heeft u geen enkel idee wat er gebeurde met de twee andere jongens die aanwezig zouden zijn geweest in de winkel toen de Taliban jullie zouden hebben bedreigd. Gevraagd waar ze zijn, antwoordt u dat ze misschien gevlucht of vermoord zijn (CGVS, p.16). U zou alleszins de vraag nooit aan hun familie hebben voorgelegd, stelt u (CGVS, p.17). Men kan verwachten dat u dat wel deed en een grotere interesse toont in het lot van de jongens die in een soortgelijke situatie zouden zitten. Dat de Taliban bovendien niet meer naar uw huis zijn gekomen sinds uw vertrek uit Afghanistan, is opvallend en bevestigt eens te meer dat u van hun kant niets te vrezen heeft.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht.

In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p.8), de twee landstalen van Afghanistan. U heeft verder een eerste werkervaring achter de rug. U verklaart voor uw vertrek uit Afghanistan een jaar in een bakkerij te hebben gewerkt (CGVS, p.8). Verder blijken er in Kabul mensen te wonen die u kent. Zo blijkt ene Z.A., waarmee u op facebook contact heeft en die u naar eigen zeggen kent van in uw dorp, in Kabul te wonen (CGVS, p.19 & zie administratief dossier). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen volledig zicht wenst te bieden op uw werkelijke profiel, uw bezigheden voor uw vertrek uit Afghanistan en uw netwerk in Afghanistan. U verklaart dat u niet naar school ging in Afghanistan en dat u slechts één job heeft gehad, namelijk in de bakkerij en dit sedert een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.8). Gegeven de uitslag van het leeftijdsonderzoek en uw vertrek uit Afghanistan in 2016, zou u minstens achttien jaar oud moeten zijn geweest bij vertrek. Dat u in die achttien jaar slechts één jaar zou hebben gewerkt en daarbuiten geen andere activiteiten hebt gekend, is weinig geloofwaardig. Gevraagd wat u dan deed vooraleer u begon te werken, antwoordt u dit niet meer te weten maar dat u jong was en waarschijnlijk speelde, zoals andere kinderen (CGVS, p.27). Gevraagd waarom u niet naar school ging, stelt u dat u ging werken (CGVS, p.7). U zou nochtans pas beginnen werken zijn één jaar voor uw vertrek. De vraag opnieuw gesteld, antwoordt u dat uw vader u niet liet gaan, doch weet u niet te zeggen waarom (CGVS, p.7). Dergelijke antwoorden overtuigen niet. Men kan ervan uitgaan dat uw scholingsgraad hoger is dan u laat uitschijnen. Uit uw facebookprofiel moet bovendien blijken dat u wel degelijk over bepaalde competenties beschikt. Uw verklaring als zou u uw vrienden vragen om commentaren te posten in uw plaats is, opnieuw, niet ernstig (CGVS, p.28).

U tracht ook de bezigheden van uw familie te verbergen. U verklaart dat uw drie broers nooit naar school gingen, nooit hebben gewerkt doch de hele dag gewoon thuis zitten (CGVS, p.8 & 29). Opnieuw is dit niet geloofwaardig en lijkt het er eerder op dat u allerlei zaken tracht te verbergen. U biedt bovendien geen klaarheid over uw netwerk. U verklaarde bij aankomst in België dat u één broer en twee zussen had (minderjarigenfiche, 'familie'). U verklaarde bij de DVZ daarentegen één zus te hebben genaamd L., en drie broers. Eén broer, genaamd M., zou overleden zijn toen hij klein was (verklaringen DVZ, vraag 17). Bij het CGVS wijzigt u een derde keer uw verklaringen. U verklaart de naam M. nooit te hebben opgegeven. Uw zus L., waarvan u bij de DVZ verklaarde dat ze bij uw ouders woonde, zou heel lang geleden gestorven zijn. U verklaart nu twee andere zussen te hebben, genaamd S. en M. (CGVS, p.5 & 6). Uw steeds wijzigende verklaringen omtrent uw netwerk doen concluderen dat u geen zicht wenst te bieden op uw netwerk in Afghanistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk en uw werkelijke achtergrond. Men kan dan ook vermoeden dat u in werkelijkheid geschoolder bent dat u doet uitschijnen en dat u een netwerk heeft dat u tracht te verbergen, mogelijks omdat ze buiten Qarghayi, bijvoorbeeld in stedelijk gebied, woonachtig zijn.

Wat er ook van zij, dient te worden onderlijnd dat u over de nodige capaciteiten beschikt om een bestaan uit te bouwen in Kabul. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u niet in Kabul te kunnen gaan wonen omdat u er niemand kent en ook niet aan werk zou geraken. Bovendien is de stad onveilig volgens u (CGVS, p.20). Zoals hierboven werd aangetoond is het CGVS van mening dat gezien uw profiel en competenties, in zoverre u daar duidelijk over bent, mag worden verwacht dat u zich kan hervestigen in de Afghaanse hoofdstad. Bovendien lijkt het er sterk op dat u in Kabul ook mensen kent die u kunnen helpen bij het vinden van accommodatie. Ook werd reeds uitvoerig besproken waarom de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is om te spreken van een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voor elke burger. Deze elementen

kunnen niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De kopie van de taskara kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Deze spreekt de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegen, waardoor er kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk. Bovendien is het opvallend dat dit document werd uitgereikt op de twaalfde van de tweede maand van 1395 (=1 mei 2016). U verklaart dat u in 2016 Afghanistan verliet, doch zou u de exacte maand niet meer kennen. U weet wel nog dat het twee maanden duurde vooraleer u in Noorwegen aankwam, waar u in augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p.3). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u niet kan zeggen hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan u deze taskara zou zijn gaan halen. Uw verklaring als zou het “jaren voor uw vertrek” zijn, blijkt alleszins niet te kloppen met de datum van afgifte, aldus 1 mei 2016, waarmee u bevestigt dat dit een frauduleus document is (CGVS, p.3 & 4). Inderdaad moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw leeftijd te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 48/2 van de wet van 15 december 1980 ;
art 48/3 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 48/5 van de wet van 15 december 1980 ;
art 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
art 48/7 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 62 van de wet van 15 december 1980 ;
artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ;”.*

In een eerste punt meent verzoeker dat het “enigszins merkwaardig” is dat de bestreden beslissing stelt dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet. Verzoeker kent immers zijn exacte geboortedatum noch zijn geboortejaar niet, hetgeen volgens hem allerm minst ongebruikelijk is “gezien de specifieke toestand van de administratie van de burgerlijke stand in Afghanistan”. Hij acht het aldus “allerm minst ernstig” dat de commissaris-generaal hieruit besluit dat verzoeker zich te kwader trouw zou voordoet als minderjarige en dat aldus zijn algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

Verzoeker vraagt tevens de toepassing van “het voordeel van de twijfel” en geeft een theoretische uiteenzetting hieromtrent.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn “*verwestering*”. Hij voert aan dat hij sinds 2016 Afghanistan heeft verlaten en aldus al enkele jaren niet meer in zijn land van herkomst verblijft maar wel verscheidene landen heeft doorkruist op zijn vlucht, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Noorwegen waar hij twee jaar heeft verbleven en sinds april 2018 in België verblijft.

Hij licht toe dat “*Het is algemeen geweten dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij personen die in Europa verbleven hebben, omdat deze beschouwd worden als zijnde verwesterd. Deze personen worden bijgevolg als afvalligen beschouwd.*

Inderdaad, volgens verschillende bronnen, kan europeanisatie, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

De vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is, speelt daarbij een ondergeschikte rol.

Bij terugkeer naar Afghanistan zou verzoekende partij gezien kunnen worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden. Zij zal gezien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert in die zin om vervolgd te worden.”

Verzoeker citeert uit informatie uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 en uit een rapport van Asylas van augustus 2017 waaruit blijkt dat de Afghaanse autoriteiten vijandig staan tegenover jonge Afghanen die terugkeren, omdat zij hen beschouwen als een bedreiging voor de veiligheid. Door een gebrek aan onderwijs en werkmogelijkheden bestaat er een kans dat zij zich tot drugshandel wenden of gerekruteerd worden door niet-statelijke actoren. Bovendien ondervinden Afghaanse jongeren die terugkeren naar Afghanistan ook problemen in de maatschappij.

Verzoeker meent dan ook dat hij op basis van objectieve en verifieerbare bronnen aantoont dat er een risico op vervolging kan bestaan bij zijn terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland. De commissaris-generaal had hiermee rekening moeten houden bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus en verwijst naar rechtspraak van de Raad. Hij meent dat hij dit op duidelijke wijze heeft uiteengezet tijdens het persoonlijk onderhoud en volhardt dan ook in zijn verklaringen over zijn vrees voor vervolging door de taliban en de concrete bedreigingen die geuit werden door de taliban in het kader van het voorval met de bakkerij. Bovendien heeft hij tevens een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn verwestering.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Na een theoretische toelichting gaat hij vooreerst in op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, de provincie Laghman. Internationale bronnen bevestigen immers de uiterste precaire veiligheidssituatie in Afghanistan en in zijn provincie Laghman, één van de provincies die zwaar getroffen wordt door het conflict in Afghanistan.

Verzoeker verwijst naar de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van 30 augustus 2018. De veiligheidssituatie in Afghanistan blijft onstabiel en burgers blijven het slachtoffer. Een voortdurende verslechtering van de veiligheidssituatie en een intensivering van het gewapende conflict in Afghanistan zijn waargenomen in de jaren na de terugtrekking van het internationale leger in 2014. De taliban zet zijn aanval voort om meer controle over meerdere districten te krijgen, terwijl Daesh steeds meer vermogen toont om zijn geografische bereik te vergroten, wat de veiligheidssituatie verder destabiliseert. Het conflict blijft van invloed op alle regio's van het land.

Specifiek voor de provincie Laghman, citeert verzoeker nog uit informatie van EASO, waaruit volgens hem blijkt dat de veiligheidssituatie er uitermate precair is en de afgelopen jaren verslechterde. Tevens wordt melding gemaakt van ernstige veiligheidsincidenten in zijn district van herkomst, Qarghayi. Aldus zou verzoeker bij een terugkeer naar Laghman worden blootgesteld aan willekeurig geweld waardoor zijn loutere aanwezigheid er een reëel gevaar vormt voor zijn leven of integriteit, hetgeen volgens hem bevestigd wordt in de bestreden beslissing aangezien een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt toegepast.

Wat de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kabul betreft, citeert verzoeker vooreerst uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van 30 augustus 2018.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de elementen in deze informatie, met name “*het verhoogd risico voor burgers die economisch actief zijn om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en de toenemende druk op de reeds overbelaste diensten*”, noch met zijn

persoonlijke omstandigheden en de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief noch met de veiligheidssituatie in Kabul zoals blijkt de UNHCR "Guidelines". Verzoeker meent dat de commissaris-generaal overgaat tot een onvolledige of foutieve lezing van dit rapport en, in tegenstelling tot wat uit de informatie van UNHCR blijkt, besluit dat een intern vestigingsalternatief naar Kabul mogelijk is in zijn hoofde. Verzoeker citeert verder uit informatie van Amnesty International en uit rechtspraak van de Raad (RvV 27 februari 2019, nr. 217 609, RvV 4 april 2019, nr. 219 483 en RvV 16 april 2019, nr. 219 904).

Verzoeker licht nog toe dat "Men kan hierbij opmerken dat verwerende partij slechts stelt dat verzoekende partij beschikt over de nodige contacten en ondersteuning om zich in Kabul te kunnen vestigen, zonder dit evenwel afdoende te concretiseren of na te gaan of dit überhaupt wel het geval is. Meer nog, de motivering van verwerende partij komt in dit geval manifest gestereotypeerd over.

Vanuit een dergelijke redenering besluiten dat verzoekende partij over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om zich in Kabul te kunnen vestigen, is al te gemakkelijk en is bovendien allerm minst pertinent. Het lijkt er op dat verwerende partij ten allen prijze wil aantonen dat verzoekende partij over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om zich in Kabul te vestigen, terwijl dit manifest niet het geval is. De bewering dat verzoekende partij een persoon uit haar dorp kent waarmee zij contact heeft op facebook (Z.A.) die in Kabul zou wonen en dat zij aldus over de nodige contacten en ondersteuning beschikt waardoor zij zich zonder problemen in Kabul kan vestigen, is niet alleen gratis, maar is eveneens in tegenspraak met hetgeen in de richtlijnen van UNHCR wordt gesteld met betrekking tot Kabul als intern vestigingsalternatief voor iemand met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name een jongeman zonder enig sociaal of familiaal netwerk."

Tot slot meent verzoeker nog dat de commissaris-generaal zich bij de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul niet baseert op de meest recente bronnen, gezien de bestreden beslissing van 20 mei 2019 zich niet baseert op de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van Cedoca van 15 mei 2019. Verzoeker citeert uit deze COI Focus en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kabul niet alleen uitermate problematisch blijft, maar zelfs verergert ten opzichte van de voorbije referentieperiode in 2017-2018, met een stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. De mate van willekeurig geweld is duidelijk in stijgende lijn en er is wel degelijk sprake van willekeurige aanslagen die specifiek burgers viseren.

Verzoeker citeert tevens uit de COI Focus met betrekking tot de situatie van ontheemde personen in Kabul. Hij meent dat hieruit blijkt dat de draagkracht van de stad Kabul verder op de proef wordt gesteld door de massale toestroom van intern ontheemde personen alsook personen die zijn teruggekeerd uit het buitenland. Het aantal intern ontheemden in Kabul is haast verdubbeld ten opzichte van de vorige referentieperiode van het rapport en hierdoor is Kabul meer dan ooit het zwaartepunt van de migratie ten gevolge van het conflict, zowel door de intern ontheemde personen als door de personen die zijn teruggekeerd uit het buitenland. Deze personen vestigen zich hoofdzakelijk in informele nederzettingen aan de rand van de stad, waar de leefomstandigheden dramatisch zijn. Deze nederzettingen worden gekenmerkt door bittere armoede, gebrekkige huisvesting en gezondheidszorg, overbevolking, gebrek aan tewerkstelling en onderwijs en moeilijke toegang tot voedsel en water. Ze zetten bovendien bijkomende druk op de reeds verzadigde basisvoorzieningen en het sociale vangnet in de stad en ondermijnen hierdoor verder de opvangcapaciteit van Kabul. Deze toestand is alleen maar verslechterd sinds de vorige referentieperiode en leidt dan ook tot de omschrijving van de humanitaire toestand in Kabul als zijnde "een kruitvat dat op ontploffen staat".

Verzoeker besluit dan ook dat "Verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing aldus niet gebaseerd op de meest actuele beschikbare bronnen. wat maakt dat de motivatie van de bestreden beslissing allerm minst afdoende is. Bovendien wijst het meest actuele beschikbare rapport dat hierboven wordt aangehaald op een manifeste verslechtering van de actuele veiligheidssituatie in Kabul en blijkt dat de stad geenszins kan beschouwd worden als een veilig en redelijk vestigingsalternatief, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert.

Men kan bijgevolg onder geen beding gewag maken van een intern vestigingsalternatief in Kabul dat zou bestaan in hoofde van verzoekende partij."

Tot slot, meent verzoeker dat zijn relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de bestreden beslissing heeft niet op afdoende wijze rekening gehouden met verzoekers algemene en persoonlijke omstandigheden in het kader van zijn voorgelegde documenten en verklaringen.

De commissaris-generaal heeft, in het licht van bovenstaande elementen en met name het verhoogd risicoprofiel van verzoeker, de zaak niet voldoende bestudeerd. In het licht van bovenstaande elementen, schendt de bestreden beslissing dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid

en zorgvuldigheid. In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de commissaris-generaal. Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. In een aanvullende nota van 23 augustus 2018 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van december 2017;
- de COI Focus "*Afghanistan: Security situation in Kabul city*" van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation Update*" van mei 2018;
- EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van juni 2019;
- EASO-rapport "*Country Guidance Afghanistan*" van juni 2019.

2.1.3. In een aanvullende nota van 3 september 2019 legt verzoeker volgende stukken neer:

- het artikel "*Bombing kills dozens and hurts schoolchildren as Taliban talks resume*" van The New York Times van 1 juli 2019 (stuk 1);
- het artikel "*Kabul attack: nearly 100 injured in Taliban bombing, say officials*" van Reuters van 7 augustus 2019 (stuk 2);
- het artikel "*Death toll in Afghanistan wedding blast rises to 80*" van 21 augustus 2019 (stuk 3);
- het artikel "*Massive Kabul blast kills 16 as Taliban steps up attack*" (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd. Verzoeker verklaarde bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 27 april 2018 immers dat hij geboren was op 30 oktober 2001 en dus minderjarig, terwijl uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 9 mei 2018 blijkt dat hij meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hem geen kwade trouw verweten kan worden, aangezien hij niet op de hoogte is van zijn exacte geboortedatum, hetgeen niet ongebruikelijk is gelet op de toestand van de administratie in Afghanistan.

De Raad merkt evenwel op dat dit verweer klemt met de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming weldegelijk een exacte geboortedatum opgaf, namelijk 31 oktober 2001.

Dit gegeven, samen genomen met het feit dat verzoeker na confrontatie met het leeftijdsonderzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud nog steeds vasthield aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum (DVZ-verklaring, stuk 10, p. 5; Notities van het persoonlijk

onderhoud, stuk 5, p. 4), toont dan ook voldoende aan dat verzoeker wel degelijk bewust de Belgische instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming tracht te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara.

De Raad merkt tevens op dat de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze oordeelde dat verzoekers algehele geloofwaardigheid verder wordt ondergraven doordat hij verklaarde bij zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen een andere naam te hebben opgegeven, zonder evenwel een afdoende verklaring te bieden waarom hij dit zou gedaan hebben.

De Raad treedt bovendien de motivering in de bestreden beslissing bij dat geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de door verzoeker neergelegde kopie van zijn taskara, gezien de inhoud van deze taskara tegenstrijdig is met (i) het leeftijdsonderzoek van de dienst Voogdij en (ii) zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud wanneer hij deze taskara ging afhalen. Dergelijke vaststelling doet verder afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, gelet op het feit dat (i) de Noorse asielinstanties volgens zijn verklaringen dit relaas reeds ongeloofwaardig bevonden, (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud over (a) de dreigbrieven die hij ontving en de inhoud van deze brieven, (b) het bezoek van de taliban aan de bakkerij en (c) de moord op zijn werkgever, (iii) onlogische verklaringen de ongeloofwaardigheid van dit relaas bevestigen, zijnde de vaststellingen dat (a) verzoekers vader een dreigbrief van de taliban niet serieus zou nemen, noch (b) verzoeker zou informeren over deze brief, (c) verzoeker niet weet waar zijn vader de dreigbrieven gevonden heeft en (d) zijn vader de dreigbrieven van de taliban zou vernietigd hebben, ondanks het belang van deze brieven voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, en (iv) dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas verder bevestigd wordt door de vaststelling dat (a) het niet aannemelijk is dat verzoeker verklaarde dat de taliban de bakkerij zomaar zou hebben verlaten nadat zij weigerden om met hen samen te werken, (b) het niet aannemelijk is dat verzoekers werkgever ondanks de bedreigingen van de taliban nog zou gaan werken in de bakkerij, (c) verzoeker een gebrek aan interesse vertoont in de situatie van zijn collega's die eveneens aanwezig waren bij het voorval in de bakkerij en (d) dat de taliban niet meer naar het huis van verzoeker is gekomen na zijn vertrek uit Afghanistan, hetgeen de ernst van zijn vrees voor vervolging relativeert.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Hij beperkt zijn verweer in het verzoekschrift louter tot het volharden in de duidelijkheid van zijn verklaringen over de bedreigingen en het poneren van een vrees voor vervolging door de taliban, doch brengt geen valabele argumenten bij die de bevindingen van de commissaris-generaal hieromtrent kunnen weerleggen of ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, maar hij blijft evenwel geheel in gebreke. De Raad merkt op dat een louter theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus en het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, geenszins van die aard is om de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat de motivering waarop de commissaris-generaal zich baseert duidelijk blijkt uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motivering duidelijk is. Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 9 mei 2018, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij twintig jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u zestien jaar en zes maanden zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid. Verder verklaart u dat u in Noorwegen een andere naam opgaf dan hier in

België (CGVS, p.11). Uw verklaring als zou u dat gedaan hebben omdat u een te lange naam heeft is daarbij weinig serieus te noemen (CGVS, p.11).

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in Noorwegen een verzoek om internationale bescherming indiende en dat de Noorse asielinstanties dit verzoek hebben geweigerd. U verklaart dat u hetzelfde vluchtrelaas bracht tijdens uw interview ginds, maar dat de Noorse asielinstanties hier geen geloof aan konden hechten (CGVS, p.10 & 11). Dat de Noorse asielinstanties uw relaas ongeloofwaardig achtten, maakt dat ook het CGVS de nodige twijfels uit.

Tal van zaken bevestigen dat u een frauduleus relaas brengt, niet in het minst omdat u zich geregeld tegenspreekt. U verklaart dat een brief van de Taliban zou zijn gekomen zo'n drie of vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, en nog eens twee brieven na uw interview in Noorwegen (CGVS, p.13 & 14). In de eerste brief zou volgens uw verklaringen bij het CGVS alleen maar hebben ingestaan dat u naar de Taliban moest gaan. In deze brief zou men u niet gevraagd hebben gif in het brood te mengen, zo gaat u verder (CGVS, p.14). Dit is nochtans wat u bij de DVZ verklaarde. Daar zei u dat u een week voor uw vertrek een brief van de Taliban had gekregen waarin ze uw samenwerking vroegen. U ging verder met de stellen dat ze u gif zouden bezorgen en dat u dit in het deeg diende te mengen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen in zeer ernstige mate. Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u dit zo niet heeft verklaard, wat maar moeilijk te geloven is (CGVS, p.15). Het lijkt uitgesloten dat een werknemer van de DVZ dergelijke zaken zou toevoegen aan uw relaas indien u dit niet zou hebben verklaard. U geeft verder zelf aan dat ze uw verklaringen herlezden, waardoor men kan verwachten dat u dergelijke 'fout' wel zou opgemerkt hebben (CGVS, p.15).

U verklaart dat de Taliban u niet via een brief opriepen om gif in het brood te doen, maar dat ze dit vroegen toen ze naar de winkel kwamen (CGVS, p.12 & 15). Daarna zouden ze uw baas hebben vermoord en zouden er na uw vertrek uit Afghanistan nog twee brieven zijn aangekomen (CGVS, p.12). De Taliban zouden, toen u nog in Afghanistan was, ook naar u thuis zijn gekomen (CGVS, p.12). U maakte bij de DVZ nochtans geen melding van een bezoek van de Taliban aan de bakkerij, noch van de dood van uw werkgever. Dat er na uw vertrek uit Afghanistan brieven kwamen of dat de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen, liet u ook onvermeld. Dit ondermijnt des te meer het geloof in de problemen die u aanhaalt. Uw verklaring dat u dit niet aanhaalde omdat ze u hier niet naar vroegen, is niet serieus te noemen (CGVS, p.15).

Een aantal onlogische zaken bevestigen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas. U verklaart dat uw vader een brief ontving van de Taliban waarin ze u opriepen om u bij hen aan te melden, maar dat hij u hierover niet informeerde. Gevraagd waarom hij dit niet zou gedaan hebben, antwoordt u dat de mensen in Afghanistan de dood niet vrezen en dat hij de brief niet geloofwaardig achtte (CGVS, p.14). Dit is opnieuw weinig aannemelijk. Men kan verwachten dat uw vader een brief van de Taliban wel degelijk serieus neemt. Uw vader zou u over deze brief pas hebben ingelicht na uw interview bij de Noorse asielinstanties. Hij zou dit gedaan hebben om u niet bang te maken (CGVS, p.14). Dit raakt werkelijk kant noch wal. Men kan verwachten dat uw vader u wel eerder over het bestaan van zo'n brief informeert, indien hij deze werkelijk zou hebben ontvangen. U weet verder niet eens te zeggen waar uw vader de brief zou gevonden hebben (CGVS, p.14). Uw vader zou na uw interview bij de Noorse asielinstanties twee dezelfde brieven van de Taliban hebben gekregen op dezelfde dag, gaat u verder. Hij zou ze evenwel vernietigd hebben (CGVS, p.12 & 13). Ook dit is op zijn minst markant te noemen. Naast de vaststelling dat het weinig logisch is dat de Taliban op een en dezelfde dag identiek dezelfde brieven aflevert, kan men verwachten dat uw vader deze niet vernietigt maar deze daarentegen aan u bezorgt, al was het maar om de asielinstanties ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk risico loopt.

Nog andere zaken onderlijnen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

Zo is het merkwaardig dat u en de rest van uw medewerkers de eis tot samenwerking met de Taliban weigeren, en dat de Taliban dan maar simpelweg de winkel verlaten. Men kan verwachten dat ze doortastender optreden en u bovendien niet de kans bieden om nadien op de vlucht te slaan.

U verklaart verder dat uw baas vermoord werd toen hij terugkeerde van zijn werk (CGVS, p.12). Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat uw werkgever niet meer gaat werken, in het geval er geloof zou

gehecht worden aan de bedreigingen aan jullie adres. Daarnaast heeft u geen enkel idee wat er gebeurde met de twee andere jongens die aanwezig zouden zijn geweest in de winkel toen de Taliban jullie zouden hebben bedreigd. Gevraagd waar ze zijn, antwoordt u dat ze misschien gevlucht of vermoord zijn (CGVS, p.16). U zou alleszins de vraag nooit aan hun familie hebben voorgelegd, stelt u (CGVS, p.17). Men kan verwachten dat u dat wel deed en een grotere interesse toont in het lot van de jongens die in een soortgelijke situatie zouden zitten. Dat de Taliban bovendien niet meer naar uw huis zijn gekomen sinds uw vertrek uit Afghanistan, is opvallend en bevestigt eens te meer dat u van hun kant niets te vrezen heeft.

(...)

De kopie van de taskara kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Deze spreekt de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegen, waardoor er kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk. Bovendien is het opvallend dat dit document werd uitgereikt op de twaalfde van de tweede maand van 1395 (=1 mei 2016). U verklaart dat u in 2016 Afghanistan verliet, doch zou u de exacte maand niet meer kennen. U weet wel nog dat het twee maanden duurde vooraleer u in Noorwegen aankwam, waar u in augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p.3). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u niet kan zeggen hoelang voor uw vertrek uit Afghanistan u deze taskara zou zijn gaan halen. Uw verklaring als zou het "jaren voor uw vertrek" zijn, blijkt alleszins niet te kloppen met de datum van afgifte, aldus 1 mei 2016, waarmee u bevestigt dat dit een frauduleus document is (CGVS, p.3 & 4). Inderdaad moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw leeftijd te herstellen."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn langdurig verblijf in Europa. Waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders worden geconfronteerd, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie inzake de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient aldus rekening te worden gehouden met - en het is afhankelijk van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

In casu maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van enige vrees voor vervolging omwille van zijn verwestering tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in België, hoewel verzoeker reeds twee jaar in Europa verbleef. De Raad ontwaart noch in het administratief dossier, noch in de stukken van het rechtsplegingsdossier concrete elementen waaruit blijkt dat zijn langdurig verblijf in het buitenland van verzoeker een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont immers niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins gevisieerd zou worden hierdoor.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad merkt op dat zich in het administratief dossier geen landeninformatie bevindt betreffende de veiligheidssituatie in de stad Kabul, doch de commissaris-generaal in een aanvullende nota van 23 augustus 2019 verschillende rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul ter kennis heeft gebracht.

Uit deze informatie blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal.

Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en

buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het niveau van willekeurig geweld dat in de hoofdstad Kabul voorkomt, is niet dermate hoog dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde informatie is vooreerst dezelfde als deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd. De door verzoeker in zijn aanvullende nota toegevoegde informatie met betrekking tot recente veiligheidsincidenten in de maanden juli en augustus 2019 in de stad Kabul ligt tevens in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul is gesteund. Uit de artikelen blijkt immers dat er minstens indicaties, dan wel concrete aanwijzingen zijn dat de aanslagen gericht waren tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en dat, hoewel veel van de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Deze artikelen doen verder geen afbreuk aan de beoordeling dat het niveau van willekeurig geweld dat in de hoofdstad Kabul voorkomt, niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (“*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*”, dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: “[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*” (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul.

Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiernavolgende motivering blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

De Raad wijst er inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul op dat uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Het door verzoeker geciteerde rapport van Amnesty International is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen inzake de mogelijkheid tot een intern vestigingsalternatief naar Kabul.

Inzake de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat "*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en Dari (CGVS, p.8), de twee landstalen van Afghanistan. U heeft verder een eerste werkervaring achter de rug. U verklaart voor uw vertrek uit Afghanistan een jaar in een bakkerij te hebben gewerkt (CGVS, p.8). Verder blijken er in Kabul mensen te wonen die u kent. Zo blijkt ene Z.A., waarmee u op facebook contact heeft en die u naar eigen zeggen kent van in uw dorp, in Kabul te wonen (CGVS, p.19 & zie administratief dossier). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.*

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen volledig zicht wenst te bieden op uw werkelijke profiel, uw bezigheden voor uw vertrek uit Afghanistan en uw netwerk in Afghanistan. U verklaart dat u niet naar school ging in Afghanistan en dat u slechts één job heeft gehad, namelijk in de bakkerij en dit sedert een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.8). Gegeven de uitslag van het leeftijdsonderzoek en uw vertrek uit Afghanistan in 2016, zou u minstens achttien jaar oud moeten zijn geweest bij vertrek. Dat u in die achttien jaar slechts één jaar zou hebben gewerkt en daarbuiten geen andere activiteiten hebt gekend, is weinig geloofwaardig. Gevraagd wat u dan deed vooraleer u begon te werken, antwoordt u dit niet meer te weten maar dat u jong was en waarschijnlijk speelde, zoals andere kinderen (CGVS, p.27). Gevraagd waarom u niet naar school ging, stelt u dat u ging werken (CGVS, p.7). U zou nochtans pas beginnen werken zijn één jaar voor uw vertrek. De vraag opnieuw gesteld, antwoordt u dat uw vader u niet liet gaan, doch weet u niet te zeggen waarom (CGVS, p.7). Dergelijke antwoorden overtuigen niet. Men kan ervan uitgaan dat uw scholingsgraad hoger is dan u laat uitschijnen. Uit uw facebookprofiel moet bovendien blijken dat u wel degelijk over bepaalde competenties beschikt. Uw verklaring als zou u uw vrienden vragen om commentaren te posten in uw plaats is, opnieuw, niet ernstig (CGVS, p.28).

U tracht ook de bezigheden van uw familie te verbergen. U verklaart dat uw drie broers nooit naar school gingen, nooit hebben gewerkt doch de hele dag gewoon thuis zitten (CGVS, p.8 & 29). Opnieuw is dit niet geloofwaardig en lijkt het er eerder op dat u allerlei zaken tracht te verbergen. U biedt bovendien geen klaarheid over uw netwerk. U verklaarde bij aankomst in België dat u één broer en twee zussen had (minderjarigenfiche, 'familie'). U verklaarde bij de DVZ daarentegen één zus te hebben genaamd L., en drie broers. Eén broer, genaamd M., zou overleden zijn toen hij klein was (verklaringen DVZ, vraag 17). Bij het CGVS wijzigt u een derde keer uw verklaringen. U verklaart de naam M. nooit te hebben opgegeven. Uw zus L., waarvan u bij de DVZ verklaarde dat ze bij uw ouders woonde, zou heel lang geleden gestorven zijn. U verklaart nu twee andere zussen te hebben, genaamd S. en M. (CGVS, p.5 & 6). Uw steeds wijzigende verklaringen omtrent uw netwerk doen concluderen dat u geen zicht wenst te bieden op uw netwerk in Afghanistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw familiaal netwerk en uw werkelijke achtergrond. Men kan dan ook vermoeden dat u in werkelijkheid geschoolder bent dat u doet uitschijnen en dat u een netwerk heeft dat u tracht te verbergen, mogelijks omdat ze buiten Qarghayi, bijvoorbeeld in stedelijk gebied, woonachtig zijn.

Wat er ook van zij, dient te worden onderlijnd dat u over de nodige capaciteiten beschikt om een bestaan uit te bouwen in Kabul.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u niet in Kabul te kunnen gaan wonen omdat u er niemand kent en ook niet aan werk zou geraken. Bovendien is de stad onveilig volgens u (CGVS, p.20). Zoals hierboven werd aangetoond is het CGVS van mening dat gezien

uw profiel en competenties, in zoverre u daar duidelijk over bent, mag worden verwacht dat u zich kan hervestigen in de Afghaanse hoofdstad. Bovendien lijkt het er sterk op dat u in Kabul ook mensen kent die u kunnen helpen bij het vinden van accommodatie. Ook werd reeds uitvoerig besproken waarom de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is om te spreken van een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voor elke burger. Deze elementen kunnen niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd.”

Waar verzoeker aanvoert dat niet werd geconcretiseerd of nagegaan of hij “*überhaupt*” over de nodige ondersteuning en contacten beschikt in Kabul, merkt de Raad op dat hij voorbijgaat aan voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij wel degelijk over enig netwerk beschikt in Kabul, alsook dat er indicaties zijn dat hij geen zicht biedt op zijn werkelijk bestaand netwerk in Afghanistan. De Raad wijst erop dat het niet aan de instanties toekomt om in hoofde van verzoeker *in concreto* een vestigingsplaats en netwerk te bepalen, het volstaat dat vastgesteld wordt dat verzoeker de mogelijkheid heeft om zich hierop te beroepen. Hoe dan ook merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift uit het hoger gestelde blijkt dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Dit wordt tevens bevestigd door het door de commissaris-generaal ter kennis gebrachte EASO-rapport “*Country Guidance Afghanistan*” van juni 2019.

In zoverre verzoeker verwijst naar landeninformatie met betrekking tot de moeilijke situatie voor intern ontheemde personen in Kabul, is de Raad van oordeel dat hij nalaat om *in concreto* aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Kabul het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen, gelet op bovenstaande motivering waaruit blijkt dat op basis van zijn persoonlijke omstandigheden een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde redelijk wordt geacht.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeker nog verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat personen die economisch actief zijn in de stad Kabul een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat er plaatsvindt, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar een algemeen risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker hij bij een terugkeer naar Kabul specifiek zal worden getroffen door het willekeurig geweld dat daar plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst is niet relevant, gezien uit voorgaande blijkt dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming aangezien hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP